

L'ENGINY

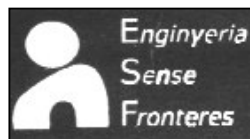
març del 2003

núm. 2

Enginyeria Sense Fronteres

un projecte naixent a l'Autònoma

>pàgina 5

L'objecció científica

Una aposta en contra de
la Investigació militar

>pàgina 2

Fòrum Social de Florència

crònica d'una manifestant

>pàgina 6

Vaga, universitat i
qualitat de vida

>pàgina 3

Catedràtics:

investigació/ensenyament

>pàgina 4

La tragèdia del Prestige

el relat d'uns voluntaris

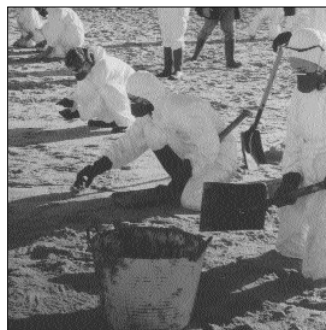
>pàgina 7

Un bar o un abocador ?

BRIGADA DE NETEJA

dijous 27 a les 12 del migdia

>pàgina 4

Editorial

Després de dues setmanes de pluja intensa, sembla que tornem a veure el sol. Un sol intens que ens retorna l'energia i la vitalitat per continuar avançant.

-Dibuixa'm un xai!- demano. Però ningú no m'escolta. Només veig passar gent amb presses amunt i avall, que ni tan sols s'ha adonat que ja no plou; gent que viu al ritme de les agulles del rellotge, sense trencar amb la rutina.

- Dibuixa'm un xai!- repeteixo. Un noi et que em sent pensa que a ell de gran li agradaria dissenyar i pilotar avions, però sap que a casa seva no tenen prou diners.

Segueixo caminant.

-Dibuixa'm un xai!- demano a una vaca del mig del camí. Però tota trista només em respon que han deixat de comprar la seva llet i que a més, el seu iogurt de tota la vida ha deixat de ser-ho. I camino cap al nord.

- Debúxame un año!- Però allí ningú no pot ajudar-me. Només veig que pescadors enfeïnats traient peixos morts i negres; i l'aigua ja no és clara i les platges formen un mantell fosc i pudent.

Decideixo canviar el rumb.

- Maraztu iezadazu ardi bat!- I parlo amb tot un poble. Un poble que veu un cop més com se'l silenci; com la força d'un pensament únic imposa la censura de la seva veu.

I segueixo caminant, lluny.

- Dessine-moi un mouton!- però res. Tothom està neguitós buscant refugi davant de l'imminent atac a la seva terra.

I de sobte m'aturo. M'aturo perquè me n'adono que ja n'hi ha prou.

La imposició de noves lleis d'ensenyament que porten cada cop més cap a una societat elitista i de classes, la decisió de llet Pascual d'acabar amb la compra de llet dels productors catalans i de mal anomenar iogurt a un producte sense les característiques d'aquest, la desgràcia del "Prestige" i la mala actuació dels dirigents, el tancament del diari basc Egunkaria i les guerres "preventives" com l'imminent atac a l'Iraq són fets que responen a interessos d'una petita minoria. Són atacs a pobles sencers i a la seva gent.

Realment és un planeta ben estrany aquest.

Investigació militar

Aquests darrers anys s'ha pogut observar un progressiu augment de la investigació militar per part de l'estat espanyol. Els pressupostos que es destinen a aquesta finalitat s'han disparat però, un cop més, no hi ha hagut debat social perquè tant els mitjans de comunicació com el govern han censurat qualsevol tipus d'informació sobre el tema.

El govern espanyol intenta amagar tant la quantitat de diners destinats a R+D militar, com les empreses que hi col·laboren, tals com Alcatel, Ericsson, Gas Gas Motor, Iberia, Indra, Telefonica...

Durant els anys 2000-01 s'inicià una campanya en contra de la investigació militar, en la qual s'aconseguí que les quatre principals universitats catalanes (UAB, UB, UPC, URL) manifestessin la seva disconformitat davant l'astronòmica quantitat de recursos destinats a R+D militar i declararen la necessitat de traspassar aquestes inversions a investigacions amb finalitats civils, realitzant una investigació

per la pau i no la guerra.

Ahora, s'inicià també una campanya d'objecció científica, en la qual professors i becaris, firmaven que es comprometien a no participar en cap tipus d'investigació amb fins bèl·lics i es declaraven a favor de la trans-

parència pressupostària i l'augment dels recursos per a la investigació civil en

detriment a la militar.

Aquesta objecció científica s'estengué a diverses universitats com la UAB, UB, UPC, UVA, UZA, UdG, IQS i algunes empreses privades.

Per tant, si l'Autònoma s'ha declarat en contra de la investigació militar i és una universitat amb un elevat nombre d'objectors científics, com podem permetre que a l'ETSE, es realitzi un Fòrum d'Empreses, en el qual hi col·laborin empreses que financien i subministren material militar provocant la mort i la misèria a milers de pobles oprimits i de ciutadans innocents?

La resposta, la tens tu.

Montse Martínez

En aquest número de **L'ENGINY** hi ha col·laborat: Bernat Costa, Engràcia Costa, Martí Ferrer, Aglaia Gómez, Montse Martínez, Queralt Mas, Jordi Matolls, Antonio Rosell.

Vaga, universitat i qualitat de vida

Amb el triomf de la revolució industrial, allà el segle XVIII, l'estructura social canvià convertint les ciutats en pràcticament camps d'esclavitud pel proletariat, autèntic motor de la producció. Cansats i descontents amb el seu rol social, molts homes decidiren que aquest no era el millor per la seva classe. Es començaren a organitzar en petits comitès i sindicats, per intentar combatre el seu enemic: la precarietat econòmica, laboral i social, encarnats en la burgesia. D'aquestes lluites neix el concepte de vaga: els obrers deixen de treballar en la seva totalitat. Com ja hem dit abans, aquests són l'únic mitjà (o motor) de la producció, és a dir, que si abandonen els seus llocs de treball a l'empresa, aquesta deixa de produir i, per tant, d'augmentar les seves arques de capital. L'obrer es converteix en un insumbís del capital que l'explota, practica una espècie d'absentisme laboral.

L'empresa sempre intenta comprar els principals portaveus de les revoltes; d'aquí surten molts sindicats i agrupacions obreres pactistes, que acaben traïnt a la seva base per uns misers privilegis, dels que sovint, només ells en gaudeixen. No obstant a aquestes importants diferències, la tan malparada societat del benestar de què avui en dia disposem existeix gràcies a moltes d'aquestes lluites obreres que, al cap i a la fi, eren i són lluites de classes socials.

Des dels inicis de la història industrial, la vaga ha sigut i és uns dels principals drets inalienables de la societat civil, amb el qual s'han aconseguit destacats avenços en el camí per un món més just i una vida més digna per a milions de persones. Recordem com fa uns mesos (20-11) una vaga general, encara que no seguida per la totalitat dels convocats (en gran mesura pels abusius 'serveis mínims'), va fer que el govern espanyol es fes enrere

en la seva arrogant falta d'escrúpols davant milions de treballadors, sota el nom del "Decretazo". L'economia estatal va patir una notable recessió aquest dia.

Ja en l'última candidatura del PSOE a Madrid, l'educació pública comença a ser atacada, fet que s'agreuja amb l'arribada del PP. Amagats sota noms com 'LOU', 'LCU' i 'Lei de Calidad', veiem com l'executiu de Madrid (i el de CiU a Barcelona), disminueixen el pressupost públic i augmenten la participació de capital privat, permetent que mans privades entrin dintre de la cadena de decisió en el camp de l'educació i la universitat. Està més

que demostrat, que aquestes forces privades segueixen lleis que tenen com a únic objectiu maximitzar la seva funció de beneficis econòmics, moltes vegades sense cap tipus de restriccions morals ni socials. Amb aquest panorama, la comunitat d'estudiants, veient en perill la seva situació actual, ha decidit mobilitzar-se: convocant aturs i vagues arreu de l'estat. Doncs bé, si en una vaga de treballadors obtenim algun fruit, encara que sigui petit, son-

els camps: des de participar a la manifestació fins a intervenir en les assemblees que es convoquen.

La societat estudiantil d'avui en dia sofreix una greu patologia respecte aquest tema, no es pot entendre una vaga d'estudiants com el simple fet d'abandonar la classe de matemàtiques. Darrere d'aquestes sempre hi ha d'haver alguna cosa més, una demostració de força, una declaració de principis. No podem aturar cap producció, ni provocar cap recessió econòmica que faci trontollar les expectatives del que vol imposar una llei, verinosa per la salut de la universitat pública, la nostra universitat. El seguiment d'una aturada universitària no es comptabilitza pel número d'estudiants que no assisteixen a la docència normalment impartida, sinó en les persones que participen activament de tot el procés, des d'assistir a les assemblees, fins a participar en la manifestació, passant pels que donen la cara davant situacions compromeses, és a dir, aquells que creuen en el seu significat.

No oblidem tampoc que fer una vaga no és un acte molt agradable. A vegades confonem els conceptes, i els hi donem connotacions festives. Si quelcom convoca una jornada de protesta, és perquè s'ha trobat "quelquechose" que no li agrada, i per tant, té por a perdre-hi. La seva qualitat de vida pot ser agredida.

Antonio Rosell

Els residus de l'ETSE s'acumulen a l'entorn

Enginyers, ambientòlegs,... estudiant les més complicades fórmules i càlculs per tal de reduir l'impacte ambiental de l'abocament de residus; advocats, gestors ambientals,... redactant lleis i imposant normes per tal d'aplicar-ho a la societat.

I a la terrassa del nostre petit bar de l'ETSE, un abocador incontrolat! Què passa?

Potser només caldria una mica de voluntat per part dels encarregats de portar el bar o simplement un xic de consciència personal amb l'entorn. I és que el vent s'endú el que es deixa sobre les taules de la terrassa!

Engràcia Costa

BRIGADA DE NETEJA

dijous 27, a les 12 del migdia.
Et quedàràs sense fer res?

Investigació i ensenyament, una relació no gaire ben avinguda

Moltes vegades, com a estudiants podem comprovar la dualitat professional del professorat d'aquesta escola. Dualitat centrada entre l'ensenyament i la investigació que realitzen molts professors/es per a la universitat. La universitat, entenc, és un lloc especialment per a la formació, però també per a la investigació. És molt important la investigació

que realitzen molts dels membres del professorat, ja que la universitat és dels pocs llocs des d'on s'investiga públicament, encara que amb pocs recursos.

Però, tot i la importància que puguin tenir aquestes inversions, seminaris i demés, això no hauria d'afectar al

que entenc com a feina principal d'un professor universitari, ja sigui catedràtic, pro-

fessor associat o titular, que es la seva feina com a mestre, com a instructor a noves generacions de Enginyers, filòlegs, científics o demés...

Per això, no entenc com una persona que està cobrant d'una universitat pública per donar classes, es pot permetre el luxe de faltar durant setmanes a classe, on l'esperen els seus alumnes. No em valen excuses de seminaris fora de la ciutat, o de investigacions fundamentals per a la seva carrera, el professorat cobra per donar classes i investigar. Una cosa no pot

treure temps a l'altre.

Quanta cops com a alumnes veiem ambar professors o professores que no es preparen les classes, que no actualitzen el material any rera any (hi ha practiques que es porten realitzant 10 anys seguits...). Catedràtics, potser eminències en els seus camps, però que com a professors deixen molt que desitjar.

Cobrar un sou d'una universitat públic obliga a ensenyar a donar classes de qualitat i a investigar, però les tres coses han d'anar lligades.

Bernat Costa

Enginyeria Sense Fronteres Autònoma, una realitat naixent

Des de començaments d'aquest any, diversos alumnes de la UAB han format un grup a l'Autònoma, vinculat a l'Associació Catalana d'Enginyeria Sense Fronteres (ESF-Autònoma). Aquesta és una ONG per al Desenvolupament que té diversos

àmbits de treball: la sensibilització a les universitats, l'educació per al desenvolupament, projectes de cooperació al 3r món, entre d'altres. D'altra banda, pertany de la Federació Espanyola d'Enginyeria Sense Fronteres, juntament amb altres asso-

ciacions de la mateixa temàtica a la resta de l'estat.

A l'Autònoma han realitzat ja diverses activitats. Van participar juntament amb membres de la campanya "Per la PAU, prou Investigació Militar" a la Festa Major de la UAB el passat octubre, on van guanyar el premi a la paradeta més sostenible, gràcies a un forn solar, una cuina parabòlica i servir els aliments amb material comestible i així aconseguir reduir els residus de la festa.

La majoria d'activitats s'han desenvolupat a l'ETSE. Just després de la Festa Major es va presentar el grup d'universitat per a donar a conèixer l'associació i contactar amb els estudiants engrescats a tirar endavant activitats i projectes. Es va fer també un passi de la pel·lícula "Recursos Humanos", un film que reflecteix la duresa del món laboral en la que molts estudiants ens trobarem quan acabem la carrera. En finalitzar el passi es va fer un debat on es van tractar diversos temes, des d'una petita visió de la realitat actual a les diferents sortides professionals de les diverses enginyeries.

Aquest segon semestre, estudiants de la UPC han vingut a fer una xerrada a l'ETSE per a explicar l'experiència de l'estiu passat a El Salvador, on van anar a treballar en diversos projectes de cooperació (medicions topogràfiques, identificació de projectes d'abastament d'aigua, coneixement de la realitat del país,...).

Actualment ESF-Autònoma, juntament amb l'ACCA (Associació de Ciències Ambientals) i la campanya "Per la Pau: Prou Investigació Militar", està organitzant un cicle de conferències anomenat "Tecnologia per la Pau". El cicle constarà de cinc ponències amb tres temàtiques centrals: La investigació militar, les energies renovables i l'enginyeria genètica.

Des d'ESF-Autònoma es vol donar un punt de vista crític al sistema políticoeconòmic mundial, un sistema que fomenta desigualtats i dependències arreu del planeta. ESF considera molt important l'Educació per al Desenvolupament, la sensibilització de les persones per a que raonin per sí mateixes i no es deixin arrossegat pel pensament únic que tant està de moda. Per més informació visita la web <http://www.isf-cat.org>.

Paradeta d'ESF durant la festa major de la UAB

Aglaia Gómez

Fòrum Social Europeu de Florència

El FSE va ser un referent Europeu al Fòrum social Mundial celebrat a la ciutat de Portoalegre al Brasil per segon any consecutiu

La trobada del Fòrum Social Europeu a Florència, del dia 6 al 10 de novembre, va ser una bona continuació del passat Fòrum a Porto Alegre.

Els diferents països que hi van participar, Itàlia, França, Alemanya, Anglaterra, Romania, Espanya, entre d'altres, van compartir xerrades, conferències, idees, es van fer tallers, parades, ... amb l'objectiu de fer-se conèixer, aprendre i difondre tot allò que es coneix i es treballa a cada lloc.

Sota el títol "contra el neoliberalisme, la guerra i el racisme"; els eixos principals del Fòrum eren la democràcia, el feixisme, l'ecologisme i la globalització.

Es van tractar temes com els drets dels homes i dones, la ciutadania, la crisi democràtica d'Europa, la salut, l'educació, les privatitzacions de béns públics, el deute ecològic, la defensa i transformació dels serveis públics, la sostenibilitat, el control social, la repressió, la denegació dels drets, la criminalització dels conflictes socials, alternatives en el camp de l'energia, i el dret a la vida, a la salut i al benestar de qualitat.

Tot i ser un espai de debat i conferències on es tractaren temes socials, polítics i ecològics a gran escala, tant a

nivell europeu com mundial, també vam poder sentir ponents de les Terres de l'Ebre exposant "el Plan Hidrológico Nacional" que ens queda més a prop.

Quan s'ajunta tanta gent per a parlar de temes tant diversos, i la participació és tan massiva (més de 200.000 participants) és obvi pensar que a darrere hi ha un munt de gent treballant, els quals han fet un

munt d'hores de feina, estudi i reflexió.

La coordinació d'aquests fòrums encara és jove, i entre tots és necessari que es vagi millorant el funcionament, per a construir un engranatge operatiu i àgil.

I per aquells que es van quedar amb les ganes d'apuntar-s'hi, s'està preparant un Fòrum Social del Mediterrani pel novembre del 2003, i d'aquí a dos anys hi torna a haver

un Fòrum Social Europeu a París; així que us animem a tots i totes a participar-hi.

Tot i la campanya de criminalització de Berlusconi, la manifestació va ser un èxit, ja que hi van participar entre 500.000 i 1.000.000 de persones amb molta calma i tranquil·litat pels carrers de Florència, la qual cosa és molt coherent amb l'objectiu d'aquesta. No a la guerra d'Iraq; PAU.

Queralt Mas

El dia després que comenci la guerra a l'Iraq:

- a les 10h aturada de classes
- a les 12h concentració i accions a la plaça Cívica

Voluntaris a la Costa do Morte

El passat pont de la Puríssima, un allau de voluntaris va tenir de blanc les platges negades pel fuel de la costa gallega. Entre aquests ens trobàvem cinc enginyers químics de l'Autònoma. La nostra petita aportació va ser possible gràcies a la iniciativa d'un jove igualadí, l'Enric Bayà, i del suport de diverses entitats privades que van fer possible que una setantena de catalans anéssim a lluitar contra el "chapapote".

Després de setze hores de viatge en autocar vam arribar al poliesportiu de Fisterra, poble on ens van assignar la Xunta, i sense temps per dormir ens van portar, impactats per la bellesa del paisatge, a la platja d'O Rostro per començar les nostres feines de neteja; abans un treballador de l'empresa Tragsa (empresa que gestiona la neteja de les platges) i una biòloga ens van donar uns consells lògics per a una neteja eficaç. La consigna era clara: evitar que el

petroli penetrés a la sorra i treure les taques més grosses de la superfície.

La primera jornada de treball va ser esgotadora, quasi vuit hores en contacte amb el fuel però amb la sensació d'estar ajudant a un poble ple de ràbia i impotència per la catàstrofe i sobretot per l'actuació del govern central i la Xunta. No vam tenir cap mena de problema en el tema de material personal per la neteja, el que si vam trobar a faltar és maquinària pesada que s'enduguessin els cabassos plens. Per moments tenia la sensació que a Tragsa li convenia més portar les excavadores amb comptagotes i allargar tot el possible les feines de neteja...

Cansats, vam tornar al poliesportiu on vam poder descansar i intercanviar diverses experiències amb companys de Salamanca, Còrdoba i de l'Autònoma de Madrid també ubicats al mateix poliesportiu...

El segon dia ens vam des-

pertar amb les mateixes ganes d'ajudar però al arribar a la platja la desolació i la tristesa es va apoderar de tots nosaltres: la marea havia tornat a deixar la platja plena de taques de petroli, en pitjor estat del que ens l'havíem trobat el primer dia. Semblava que tot el treball que havíem realitzat el primer dia havia sigut en va però calia no desmoralitzar-se i pensar que tot el chapapote que havíem tret el primer dia ja no estaria més en la platja. Tampoc vam trobar ni rastre dels efectius de l'exèrcit, contràriament al que diversos mitjans de comunicació explicaven (manipulaven) i omplien pàgines dels diaris.

El nostre treball va finalitzar, i diumenge al matí va començar el nostre llarg viatge de tornada cap a Catalunya, però no vam marxar sense abans visitar el far de Fisterra, un paratge impressionant on podíem observar tota la grandesa de la costa gallega i on,

anteriorment, es deia que era el final de la Terra, tal i com indica el seu nom. Sens dubte una imatge que difícilment oblidaré.

Vam marxar amb el sentiment d'haver aportat el nostre petit granet de sorra netejant el fuel vessat pel Prestige i amb la impotència de que aquesta catàstrofe es podia haver evitat perquè, sincerament, no crec que s'hagi de ser ni científic, ni enginyer ni tan sols espavilat per saber que el millor que es podia haver fet és tancar el petroli al port i no enfonsar-lo enmig del mar. El govern del Partit Popular no s'adona que el correcte seria actuar en conseqüència del que pot passar i no en conseqüència del que ja ha passat.

Finalment, m'agradaria donar les gràcies, com a col·laborador del viatge, a totes les empreses que van confiar amb nosaltres i van aportar els diners suficients perquè es fessin dos autocars. També a tot el poble de Fisterra, que ens va tractar tan magníficament bé, a la gent de protecció civil, especialment al Manu. Agrair, lògicament, l'esforç que van posar tots els voluntaris i especialment al meu amic Enric Bayà, sense la seva iniciativa altruista i voluntat no hagués sigut possible aquest viatge.

Martí Ferrer

LES ESCALES DE L'ETSE PARLEN!

Hola sóc les escales de l'ETSE iestic fins els esglaons del fet que la gent desconsiderada de l'ETSE em trepitgi sense motiu! Sóc una escala feta de formigó i encara no he vist ningú que m'agræxi la meua existència. No puc permetre que la competència –el senyor ascensor– guanyi amb número d'usuaris. Cal una igualtat en drets i deures. Si no es així, exigeixo una reforma de l'estatus intern. Utilitzo la revista L'Enginy com a medi reivindicatiu per fer arribar les meves paraules a tothom.

Atentament, les escales exteriors de l'ETSE!

Entrevista feta per Jordi Matolls

Visca la III República espanyola!!!

Fa pocs dies en un telenotícies vaig veure com el germà gran d'en George W. Bush proclamava la III República Espanyola anomenant al Sr. Aznar President de la República.

Em vaig posar molt content, per fi la família Bush feia una feina ben feta. Però comencen les classes i vaig al bar de l'ETSE i veig una foto de l'antic Rei d'Espanya, i em preocupa. Em preocupa portar-li la contrària al Gran Germà. Tinc molta por que el Sr. Bush s'assabenti de que

a l'ETSE ens rebel·lem a les decisions de la seva família i defensem la monarquia. Aquest home no està per romànços. I a la mínima ens bombardeja l'ETSE amb una de les seves guerres preventives. I és que ja ho diu: o amb ell o contra ell. Per tant, considero molt perillós conservar la foto de SSMM l'antic Rei d'Espanya ja que és un clar desafiant als "amics Yanquis". D'aquí poc tindrem als inspectors de la ONU pul·lulant per l'ETSE.

Bernat Costa

> Frases autèntiques

“Menteixo com un mentider”

(J. López a les 9 del matí)

Estigues atent a classe... si escoltes alguna frase divertida, curiosa que vulguis que surti publicada envia'ns-la a: enginyetse@hotmail.com

“Esto de aquí es una uve baja y mayorando la carga...”

(J. Oliva intentant donar la classe en castellà)

“Després cadascú fa el que pot”

(del Mas, explicant un procediment de resolució d'un problema)

“És millor no pensar”

(J. Esteve)